

Gesztusmottók

Mazalin Natália tárlata

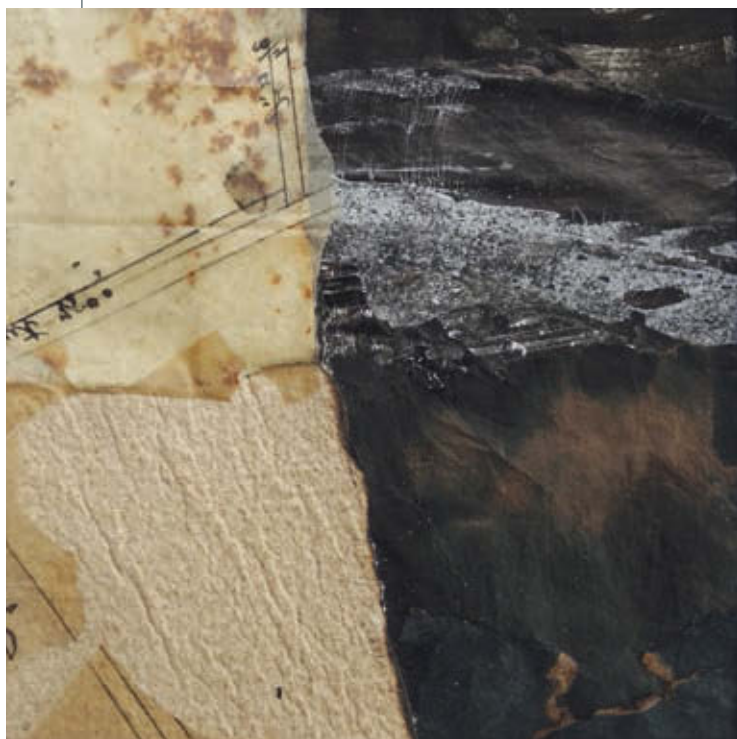
BALÁZS SÁNDOR

KMO Kispesti Munkásotthon Művelődési Ház, 2018. IV. 12-ig

Last minute

Mindannyian a gyermekkor restaurálhatatlan tengelyében állunk. Mazalin Natália a kijevei lakótelep kietlenségében, az üres telken felhalmozott mindenféle törmelék, lim-lom, kidobott kacatapróság idejében, amikor a gyermekkor kincsei piciny gödörbe menekítették, üveglaptakaró alá, mely fedte-védte őket, ám nem volt gátja a láthatóságnak. Így, együtt, mikor és milyen képet mutatnak, hogyan játszik velük a beszüremelő fény, s hogy miként változnak vagy egyáltalán, miként lehetséges lenniük? Tünetek, az elmúlással kacérkodó vagy annak szolgálatába szegődött testlátszatok, ahogyan *Átfedések* című tárlatának kollázsképein.

E művészet kerüli a figuralitást. Témátlan és dadogó, mint a felindulásból születő szó. Nincs nagy motívuma, vagy jelentős mondanivalója, csak a tárgyi-anyagi világot szóló hangja – már ami belőle még fennmaradt. A képi-plasztikai értékek a minimálisztika jegyében jönnek létre. Nincs modelljük, csak valamiféle önkényesen és hirtelen berendezett struktúrájuk. Az alkotói önkény teljes. Csak a volt, a van és leginkább az így van kifejezése megfellebbezhetetlen. Hogy mi minden szorult e művekbe? Talán csak öröm és játék. Valamiért, és igazán nem tudni miért: jó nézni mindezt.

MAZALIN NATÁLIA: *Cím nélkül*, 2018, kollázs, karton, 12×12 cm

MAZALIN NATÁLIA: *Cím nélkül*, 2018, kollázs, karton, 12×12 cm

A kézenfekvően olcsó pszichologizálás gondolatától távol: Mazalin Natália egész művészi tevékenysége a gyermekkor felkérésése, „újrarajzolása”. A gesztus a képzőművész legközvetlenebb megnyilatkozása. A forma- vagy figurakeresés előtt áll, és a komponálás olykor nehézkes aktusát is megelőzi. A gesztus mottóként tétovázik a mű peremén, kerülve minden szándékosságot – csak annak igényét tartja fenn, hogy valami mindig kimondhatatlan maradhasson.